

Persdossier FF018

n.a.v. persconferentie van 12.06.2018

Contact

Directeur: Peter Craeymeersch – 0477/351.732 – peter.craeymeersch@filmfestivaloostende.be

Communicatie: Lieselotte Olders - 0489/317.686 - lieselotte.olders@filmfestivaloostende.be

Pers: Gudrun Burie - 0498/101.001 - press@filmfestivaloostende.be

INHOUD

1. Matteo Simoni is Master van FFO18
 - 1.1. Bio
 - 1.2. De campagne voor FFO18
 - 1.3. Master Selectie van Matteo Simoni
2. De derde langspeelfilm “Engel/ Ange” van Koen Mortier opent de twaalfde editie van Filmfestival Oostende.
3. Een tipje van de sluier ...
4. Lifetime achievement Awards
5. Praktisch
6. Wie is VZW Les Films du Bord de Mer, organisator van Filmfestival Oostende?

1. Matteo Simoni is Master van FFO18

Filmfestival Oostende kondigt met trots de Master voor de twaalfde de editie van Filmfestival Oostende aan. Dit jaar valt deze eer te beurt aan acteur Matteo Simoni. Simoni volgt, als gastheer van de twaalfde editie van FFO, Wim Opbrouck op.

1.1. Bio

Na zijn studies aan het Herman Teirlinck Instituut startte Simoni met zijn vrienden het theatergezelschap FC Bergman op. Met producties als *Adams Appels*, *FOYERdeLUXE*, en *Het Verjaardagsfeest* toonde Matteo al vroeg aan dat hij zich volledig thuis voelt op eender welk podium.

Als televisieacteur verscheen Simoni in reeksen zoals *Vermist*, *Sara*, *Code 37* en *Zone Stad*. Het is echter in 2013 dat Simoni zich nationaal laat opmerken in de film *Marina* van Oscar genomineerde regisseur Stijn Coninx. In deze biopic vertolkt Matteo de Belgisch-Italiaanse Rocco Granata, die met 'Marina' een wereldhit scoorde. Matteo leerde voor deze rol accentloos Italiaans spreken en hij ontving daarom terecht een Ensornominatie voor Beste Acteur.

De populariteit van Simoni groeide alleen maar met zijn rol als 'de Smos' in de hitserie *Safety First*, waarvan in 2016 de film in de bioscoop verscheen. Voor zijn rol ontving Matteo twee jaar opeenvolgend de Vlaamse Televisiester voor Beste Acteur.

In 2016 was hij te zien in Jan Eelens comedyreeks *Callboys*, waar wekelijks 38% van de Vlaamse kijkers op afstemde en die genomineerd werd voor de International Emmy Awards 2017. FFO rolde daarom in 2016 al de rode loper uit voor Matteo en de andere *Callboys*. Zijn vertolking van de goedgehartige *Devon* werd een fenomeen in Vlaanderen.

Eind januari 2018 was Matteo te zien in *Patser*, de nieuwe film van Adil el Arbi en Billal Fallah, de regisseurs van *Black* (2015). De film deed het onmiddellijk erg goed in de zalen. In de eerste vijf dagen gingen 82.000 bezoekers naar de film kijken en intussen staat de teller al bijna op 250.000 bezoekers. Ook in Nederland behaalde de film fantastische cijfers.

Eerder dit jaar werd Matteo Simoni geselecteerd als één van de tien meest beloftevolle acteurs in Europa: hij was één van acteurs en actrices die op de Berlinale aan het publiek werden voorgesteld als 'Shooting Star'. Simoni komt daarmee terecht in een rij van internationale film- en tv-sterren zoals Rachel Weisz, Carey Mulligan, Alicia Vikander en Daniel Craig, die eerder geselecteerd werden voor de Shooting Stars. Voor België werden ondermeer Jérémie Renier, Matthias Schoenaerts, Kevin Janssens en Martha Canga Antonio in het verleden als Shooting Star verkozen.

Matteo heeft ondertussen ook de opnames van de dramaserie *De Bende van Jan De Lichte* achter de rug voor vtm. Jan De Lichte is een historische fictiereeks geregisseerd door Maarten Moerkerke en D'Ardennen-regisseur Robin Pront. waar Matteo de titelrol speelt. Volgend jaar zal hij te zien zijn in de nieuwe film van Robin Pront, *Zillion*.

Peter Craeymeersch, directeur van FFO:

“Matteo heeft in de voorbije jaren zijn veelzijdigheid en talent als acteur bewezen, van zijn vertolking van Rocco Granata in “Marina” tot deze in “Patser”, alle rollen speelde hij met een moeiteloze flair. Met Matteo kiezen we de jongste master in de geschiedenis van FFO. Hij is voor mij één van de boegbeelden van het talent dat Vlaanderen rijk is en die alles in zijn mars heeft om internationaal door te breken. Het feit dat hij als één van de shooting stars in Berlijn verkozen werd bewijst dit. In de voorbije maanden is mijn appreciatie enkel maar gestegen toen ik zijn sterke artistieke visie mocht leren kennen. Onder andere zijn co-regie in de spotjes van het festival bewijzen dit. Ik kijk alvast heel erg uit naar zijn mastership tijdens FFO”

Matteo Simoni:

“Ik vind het ontzettend interessant dat het Filmfestival Oostende steeds meer groeit en kwaliteit uitstraalt. Om als jongste Master ooit gevraagd te worden, is een hele eer. Dat is spannend maar des te meer een uitdaging. Ik zal er alles aan doen om jullie met een Limburgse lach te verwelkomen.”

1.2. De campagne voor FFO18

1.2.1. Matteo over het thema van de promospot en zijn selectie

... “Mijn stiekeme droom? Vaker in films meespelen”

Dit voorjaar was hij met *Patsjer* al de meester van de Vlaamse box office, nu mag Matteo Simoni zich ook officieel Master van Filmfestival Oostende noemen – de jongste ooit dan nog. Zijn bekendheid verwierf Simoni vooral op tv, maar zijn hart ligt bij cinema. Een gesprek over (groot)vaders en zonen, Italiaanse films en de lichtheid van het bestaan.

Moest je lang nadenken toen men je vroeg om dit jaar Master te worden?

Matteo Simoni: Helemaal niet! Enkele jaren geleden had festivaldirecteur Peter Craeymeersch al eens gepolst of ik interesse had, maar toen vond ik mezelf nog iets te jong. Intussen ben ik dertig geworden, en dat voelt toch anders. Daarom heb ik deze keer wel meteen ja gezegd. Ik ben blijkbaar de jongste Master ooit, een hele eer! Want het betekent ook dat het festival ondanks mijn leeftijd toch vertrouwen heeft in mijn filmsmaak: ik heb een Master Selection mogen samenstellen van films die voor mij heel belangrijk zijn.

Daar zitten heel wat grote klassiekers tussen. Misschien wel verrassend voor het grote publiek, dat jou vooral kent uit lichtvoetige series als *Safety First* en *Callboys*?

Inderdaad. Daarom vind ik dit ook zo'n mooie kans om mijn smaak uit te dragen. Mensen associëren mij vaak met comedy – en dat is natuurlijk een belangrijk deel van wat ik doe –, maar ik wil ook andere dingen spelen en maken. Bovendien geeft dit Masterschap me ook de kans om mijn liefde voor cinema in de verf te zetten. Want stiekem is het mijn grote droom om vooral in films te kunnen acteren.

Waarom?

De opnames van een tv-serie duren al snel 8 maanden. Ik merk vaak dat het niet evident is om zo lang je concentratie te behouden. Van zodra ik precies heb uitgedokterd hoe ik een rol moet spelen, verlies ik mijn interesse een beetje, en word ik te zelfzeker. Doe mij dan maar de intensiteit van een filmset: dat is een trip van twee maanden, en dan gedaan. Een beetje zoals in het theater. Ik denk ook dat tv op de duur nadelig kan zijn voor je houdbaarheidsdatum als acteur. Want als je iedere week in elke Vlaamse huiskamer te zien bent, krijgt het publiek snel genoeg van je. Daar wil ik mee oppassen. Ik wil graag de mogelijkheid hebben om desnoods tot mijn tachtigste te blijven acteren. Maar begrijp me niet verkeerd: ik zeg tv geen vaarwel, ik ga zeker nog series blijven doen.

De rode draad doorheen je Master-selectie is “vader en zoon”. Waarom dat thema?

Omdat het mij ook in het echte leven heel erg bezig houdt. De onvoorwaardelijke liefde tussen een zoon en een (groot)vader, maar ook het generatieconflict: dezelfde genen hebben, en toch heel anders in het leven staan. Ik denk daar veel over na. Mijn vader en mijn grootvader hebben een enorme impact op mij gehad. Mijn fantasie, de goocheltrucs die ik op café doe: dat komt allemaal van hen. Net als mijn koppige en soms norske kantje. En mijn luide manier van communiceren. (*lacht*)

Typisch Italiaans, zo wil het cliché. Er zitten ook opvallend veel Italiaanse films in je selectie.

Ja, al voel ik me eigenlijk helemaal niet zo Italiaans. Mijn opa langs vaderskant was Italiaan, maar de familie van mijn moeder komt uit Lier. Ik heb me eigenlijk altijd gewoon Vlaming gevoeld. Maar dan kwam *Marina* op mijn pad, en heb ik mijn roots herontdekt. Door me onder te dompelen in het leven van Rocco Granata heb ik geleerd hoeveel Italiaan er nog in mij zat – en dat was meer dan ik dacht. Als voorbereiding heb ik toen de taal geleerd, en ook heel veel Italiaanse cinema bekeken. Heerlijk was dat. Zonder *Marina* zou mijn Master-selectie er nu dus helemaal anders uitgezien hebben.

Wat is jouw definitie van een goede film?

Ik hou ervan als comedy, romantiek en drama samenvallen. Want zo is het in het echte leven ook. Het zit vol ellende, maar in die ellende zit bijna altijd ook humor. Ik heb mezelf er al vaak op betrappt dat ik op een begrafenis zat te lachen om de hele situatie. Die lichtheid van het bestaan inspireert me enorm, en ik zoek ze dan ook op in de films die ik bekijk.

1.2.2. De promospot

Matteo had meteen een duidelijk idee welk thema voor hem in de promospot centraal zou staan, nl. de vader-zoon relatie. In de keuze van de films van Simoni kwam dit thema ook telkens terug. Uiteindelijk zouden “*Nebraska*” van Alexander Payne en “*Cinema Paradiso*” van Guiseppe Tornatore de inspiratie vormen voor de invulling van zes promospots.

“Tijdens een van de telefoongesprekken met Matteo Simoni kwam het idee bovendrijven om het dit jaar anders aan te pakken. Zo gooiden we, een week voor de opnames, de hele opzet van de promospot uit het raam: Geen nood aan montage maar liever pure, slow cinema. Niet een spotje maal liever zes.”, aldus de jonge regisseur Henry Disotuar. Henry Disotuar is een Cubaans - Belgische regisseur die meermaals in het buitenland in de prijzen viel met zijn afstudeer kortfilm *La Manzana*. De jonge filmmaker heeft het parcours van het scenario-atelier doorlopen bij het VAF en schrijft aan zijn eerste langspeelfilm terwijl hij de voorbereidingen treft voor zijn eerste VAF gesubsidieerde kortfilm *Grapefruit*. De productie van de spot was in handen van het jonge productiehuis Finders Keepers.

De essentie van de promospot kan in evenveel zinnen worden samengevat. Elke zin komt, in deze specifieke volgorde, overeen met een scène en is dus een spotje voor FFO18!

Matteo en zijn vader delen een speciale band.
Ze verstaan elkaar zonder woorden.
Bij hem kan hij kind blijven.
Want zelfs uit zijn fouten,
valt er een les te leren.
Zoals in cinema.

Ook de Oostendse couleur locale werd niet vergeten. Een kleine knipoog naar de vrijwilligers van Filmfestival Oostende leek ons wel gepast. Zo zijn de figuranten uit de laatste drie scènes al jarenlang vrijwilligers bij het Filmfestival van Oostende. Nu werken ze niet alleen mee achter de schermen maar ook vòòr de schermen. Een speciale rol in de spots is weggelegd voor Domenico Acquaro. Door velen gekend als restauranteigenaar van Restaurant Marina in Oostende. Zonder enige acteervaring speelde hij moeiteloos de vader van Matteo.

De spot kwam tot stand met de medewerking van:

- Producer: Ilse Schooneknaep (Finders Keepers)
- Regisseur: Henry Disotuar
- DOP: Ruben Appeltans
- Art Director: Stijn Verhoeven
- Kostuum; Sarah Rycken
- Make-up: Louiza Vande Woestyne
- Post-productie :Filmmore
- Geluid: Roundhouse
- Muziek: Michelino Bisceglia

1.2.3. Campagnebeeld

Aansluitend op het thema van de promospot en Matteo's Master Selectie, ligt ook het affichebeeld helemaal in de lijn van het thema vader-zoon relatie. Voor het affichebeeld hebben we ons geïnspireerd op de film *Cinema Paradiso* die ook één van de films is die Matteo gekozen heeft in zijn selectie.

1.3. Master Selectie van Matteo Simoni

Deze Master Selectie van Matteo zal te zien zijn tijdens FFO18:

- The Kid - Charles Chaplin - 1921
- Ladri Di Biciclette - Vittorio De Sica - 1948
- In The Name of The Father - Jim Sheridan - 1993
- La Vita é Bella - Roberto Benigni - 1997
- La Stanza del Figlio - Nanni Moretti - 2001
- Le Fils - Jean-Pierre en Luc Dardenne - 2002
- La Meglio Gioventù - Marco Tullio - 2003
- Nebraska - Alexander Payne - 2012
- Cinema Paradiso - Giuseppe Tornatore - 1988
- There Will be Blood - Paul Thomas Anderson - 2007

Voor Matteo heeft elke film een speciale betekenis:

The Kid - Charles Chaplin - 1921

Ik ben een heel fysieke acteur. Ooit heb ik op het punt gestaan om me in te schrijven op een mimeschool. Want soms kun je zoveel vertellen met je lijf alleen: hoe iemand stapt, spreekt of kijkt, hoe hij zijn nek kromt... Dat spreekt boekdelen. Daarom kan ik eindeloos zitten kijken naar mensen op straat. Daaruit haal ik mijn inspiratie.

Acteurs als Jim Carrey, maar ook Buster Keaton en natuurlijk Charlie Chaplin zijn dan ook altijd grote voorbeelden voor mij geweest. Vooral Chaplin is een meester van het fysieke acteren. The Kid – de eerste langspeelfilm die hij ook zelf regisseerde – vind ik een van zijn absolute hoogtepunten. Daarin ontfermt zijn bekende typetje “The Tramp” zich over een vondeling. Maar het verhaal doet er eigenlijk niet zo toe, het gaat vooral om de verschijning van Chaplin en de contrasten die hij creëert. Hij lacht bijvoorbeeld vrijwel nooit, hij kijkt altijd triestig – wat het in

feite nog grappiger maakt. Ook de manier waarop hij met dat kind omgaat, doet me heel hard lachen: vaak behandelt hij hem meer als een object dan als een kind.

Chaplin is voor mij een enorme inspiratiebron. Als kind al keek ik samen met mijn vader naar zijn films. En ook vandaag, bijvoorbeeld als ik Smos speel in Safety First, ben ik onbewust voortdurend dingen van hem aan het pikken. Neem nu de scène waarin ik tegen een ambulancier aan loop: een heel simpele actie, maar ik hou ervan om dat zo goed en zo grappig mogelijk te doen.

Ladri di biciclette - Vittorio De Sica - 1948

Deze film van Vittorio De Sica uit 1948 is een monument van het Italiaanse neorealisme. Hij speelt zich af in het half verwoeste Rome van vlak na de Tweede Wereldoorlog. We volgen een vader die na lang zoeken eindelijk een job als afficheplakker heeft gevonden. Daarvoor heeft hij zijn fiets nodig, maar die wordt al op zijn eerste dag gestolen. Hij moet dus samen met zijn zoon op zoek naar zijn fiets.

Wat ik zo mooi vind aan Ladri di biciclette, is dat vader Antonio het in feite allemaal doet voor zijn gezin, maar tegelijk wel voortdurend zijn zoon vergeet. Op de duur is die fiets het enige wat nog telt, waardoor dat jongetje de hele tijd achter zijn vader moet aanhollen, en ziet hoe zijn vader beetje bij beetje zelf een fietsendief wordt.

Het einde van de film is heel triestig, maar er zit ook veel humor in. Scheldpartijen, brutale dialogen, af en toe een klets, en daar uiteindelijk toch mee weg komen: typisch Italiaanse comedy.

Ook opmerkelijk: De Sica was zelf een doorwinterd acteur – hij heeft nog met Gina Lollobrigida en Sophia Loren gespeeld –, maar werkte graag met amateurs. Hoofdrospelers Lamberto Maggiorani (de vader) en Enzo Staiola (de zoon) hadden nog nooit eerder op een filmset gestaan, en zouden nadien ook niet meer veel acteren. Staiola werd later zelfs wiskundeleraar. En toch liet De Sica hen goed spelen. Bij Patser heb ik dat ook gezien: daar stonden ook heel wat mensen op de set die weinig acteerverving hadden. Maar als ze een personage mogen spelen dat dichtbij hen zelf ligt, en een beetje gestuurd worden door bekwame regisseurs als Adil en Bilal, levert dat verrassend goede resultaten op.

In the Name of the Father - Jim Sheridan - 1993

Het waargebeurde en erg aangrijpende verhaal van Gerry Conlon en zijn vader Giuseppe, die in de jaren 70 ten onrechte veroordeeld werden voor een IRA-bomaanslag in Londen. De film verzamelde 7 Oscarnominaties, maar had de pech dat 1993 een bijzonder sterk jaar was: ook Schindler's List en The Piano kwamen toen in de zalen, en gingen met alle Oscars lopen, waardoor In the Name of the Father met lege handen achterbleef.

Voor hoofdrospeler Daniel Day-Lewis was dat geen ramp: hij had op dat moment al een Oscar op zijn naam staan, en zou er later nóg twee winnen. Hij is meteen ook de voornaamste reden waarom ik deze film gekozen heb. Zijn charisma is ongeëvenaard, zijn toewijding legendarisch. Op de set van In the Name of the Father liet hij zijn collega's emmers koud water over hem heen gooien, en vroeg hij iedereen om hem extreem brutaal te behandelen. Op die manier wou hij zich de woede en de angst van zijn personage Gerry eigen maken. In Vlaanderen zou ik zoiets nooit

gedaan krijgen, denk ik. Maar het moet wel enorm verrijkend zijn.

Voor mij betekent acteren: op zoek gaan naar het personage, en van zodra ik het gevonden heb, mag het stilaan gedaan zijn. Maar Day-Lewis gaat veel verder: vanaf de eerste draaidag staat zijn personage er, en leeft hij gewoon verder in die rol. De camera hoeft dan alleen nog maar te capteren, veel regieaanwijzingen komen er niet meer bij aan te pas. Dat is onwaarschijnlijk.

La vita è bella - Roberto Benigni - 1997

Een vader die met zijn zoontje in een concentratiekamp terechtkomt: veel droeviger wordt het niet. En toch heb je bij La vita è bella het gevoel dat je naar een prachtig sprookje zit te kijken. Hoe Guido (Roberto Benigni) zijn zoontje tegen de gruwel van de realiteit beschermt door een fantasiewereld te scheppen, dat vind ik ongelooflijk.

Het doet me ook denken aan mijn eigen familie. Als wij vroeger aan tafel zaten, speelde mijn vader soms met zijn bestek alsof hij een tractor bestuurde, gewoon om mij aan het lachen te brengen. Mijn grootvader, die twee jaar geleden gestorven is, was helemaal een entertainer: hij had altijd papiertjes met moppen in zijn vestzak zitten, hij kon geld tevoorschijn toveren, en op een dag deed hij me door middel van een spectaculaire truc zelfs geloven dat hij kon vliegen! Als wij ooit in een oorlogssituatie terechtgekomen waren, dan ben ik er zeker van dat mijn grootvader precies zoals Guido zou gereageerd hebben: hij zou de schijn hoog gehouden hebben voor mij. Hij verkocht ijs en had een kruidenierszaak, maar hij had even goed ook acteur kunnen worden.

Roberto Benigni is onvergetelijk in La vita è bella. Met zijn fysiek die voor zich spreekt, is hij duidelijk een erfgenaam van Charlie Chaplin. Hij won drie Oscars voor deze film, en de manier waarop hij zijn eerste beeldje kwam ophalen – wild enthousiast over de stoelen heen kruipend – was al even memorabel als zijn vertolking.

La stanza del figlio - Nanni Moretti - 2001

Ik heb veel bewondering voor Nanni Moretti: hij is niet alleen acteur, hij regisseert en schrijft ook zelf. Dat allemaal tegelijk doen, zoals in La stanza del figlio, lijkt me heel uitdagend. En ik zou het eerlijk gezegd ook graag zelf doen: ik wil echt een film maken.

Los daarvan heb ik La stanza del figlio ook gekozen omdat het thema voor mij heel dichtbij komt. De film gaat over een gezin dat de dood van hun 17-jarige zoon/broer moet verwerken. Dat heb ik zelf ook meegemaakt: toen ik 16 was, is mijn oudere broer Rafaël gestorven. In films wordt dat soort verdriet vaak heel slecht weergegeven, maar Moretti maakt het van A tot Z geloofwaardig. Hij beseft dat het niet om de tranen gaat, maar om de leegte die zo'n verlies achterlaat. Daarom is die lege slaapkamer zo'n mooi beeld.

Toen mijn broer stierf, was zijn kamer bij ons thuis ook een issue. Wat moesten we daarmee doen? Twee maanden lang hebben we ze onaangeroerd gelaten. De spullen die er lagen, had hij daar namelijk zelf nog zo gelegd. Maar na een tijdje ben ik in zijn kamer ingetrokken, en sliep ik in het bed waar hij zijn hele leven had geslapen. Dat was deel van mijn rouwproces – misschien was het mijn manier om hem weer tot leven te wekken.

Ik ging ook geregeld in zijn lades kijken, op zoek naar geheimen. En die vond ik ook: een agenda, maar ook een liefdesbrief die hij verstoopt had. Al die dingen zitten ook in La stanza del figlio, en

dat vind ik er zo mooi aan.

Le fils - Jean-Pierre en Luc Dardenne - 2002

Ik ben een laatbloeiër wat film betreft. Toen ik ging studeren, kende ik eigenlijk nog maar weinig van cinema. Ik had altijd op internaat gezeten, en daar kregen we nooit films te zien. Maar toen ik op mijn 18^e op de toneelschool aankwam, ging er plots een nieuwe wereld voor mij open. Vrienden en leerkrachten tipten me films die ik absoluut moest zien. Zo heb ik de broers Dardenne ontdekt.

Een van hun meest meeslepende films vind ik *Le fils*, over een houtbewerker (Olivier Gourmet) die een 16-jarige jongen onder zijn vleugels neemt, maar tegelijk ook op wraak zint. Het is ronduit briljant hoe de broers Dardenne je meesleuren in zijn mentale crisis.

Je voelt in *Le fils* heel duidelijk dat de broers ooit begonnen zijn als documentairemakers. Het lijkt wel alsof ze de realiteit gewoon registreren, zonder voorbereiding. Maar niets is minder waar. Elk detail is een bewuste keuze. De kleren die de personages dragen lijken misschien willekeurig uit een stock geplukt, maar zijn eigenlijk het resultaat van uitgebreide passies. Ook de vertolkingen komen heel natuurlijk over, maar dat komt net omdat er twee volle maanden repetitie aan de film voorafgingen.

Ik kan er alleen maar van dromen om ooit met hen te mogen samenwerken. Het moet heerlijk zijn als een regisseur alle ballast van je afhaalt, en je zuivere ik naar boven haalt. Want zo is het in hun films: er zijn geen vooraf bestaande karakterbeschrijvingen. Het enige wat telt, is wat de personages doen of zeggen. Ik sta er telkens weer van te kijken hoe uitgepuurd hun films zijn.

La meglio gioventù - Marco Tullio - 2003

Als ik op het einde van mijn leven één film in mijn graf zou mogen meenemen, dan is het *La meglio gioventù*. Oorspronkelijk bedacht als een televisiereeks voor de Italiaanse publieke omroep RAI, maar uiteindelijk uitgebracht als een tweedelige bioscoopfilm, die in Cannes de belangrijke Un Certain Regard-prijs pakte.

Het is een familiekroniek van maar liefst zes uur, die toch geen minuut te lang duurt. Ik heb *La meglio gioventù* intussen tien keer gezien, maar voor mij blijft het de strafste cinema-ervaring ooit. Ik krijg nog steeds tranen in mijn ogen als ik nog maar het themanummer hoor. Regisseur Marco Tullio Giordana loodst je door 37 jaar Italiaanse geschiedenis, maar doet dat op een ongelooflijk menselijke manier. Dit is de ultieme film over familie. Alles zit erin: liefde, gebroken harten, rouw, dromen, ambities, mededogen...

Het verhaal focust vooral op twee broers, Matteo en Nicola Carati, maar het personage dat me het meest raakt, is hun moeder. Zij krijgt op een bepaald moment een enorme klap te verwerken, en haar verdriet wordt hartverscheurend goed weergegeven. Op zulke momenten blijkt nog maar eens hoe straf de Italianen zijn in het brengen van zware emoties.

Ik heb het geluk gehad om zelf samen te werken met Luigi Lo Cascio, een van de hoofdacteurs uit *La meglio gioventù*. Hij speelt mijn vader in Marina. Ik zal me altijd herinneren hoe hij tijdens een emotionele scène niet gewoon begon te huilen, maar echt stond te kermen van verdriet. Hij durfde alles op tafel te leggen – terwijl veel acteurs bij ons net de neiging hebben om alle emoties zoveel mogelijk binnen te houden. Doe mij dan maar de Italiaanse stijl.

Nebraska - Alexander Payne - 2012

Volgens mij zou ik goede vrienden kunnen zijn met de Amerikaanse regisseur Alexander Payne. De manier waarop hij naar de mens kijkt, leunt heel dicht aan bij mijn eigen blik op de wereld. Payne is een specialist in het portretteren van kleine, spartelende figuren. Hij legt de nietigheid van de mens bloot en raakt soms bikkelharde thema's aan, maar lengt die altijd aan met comedy, waardoor zijn films toch lichtvoetig en draaglijk blijven.

Zo is het ook met Nebraska, een roadmovie over een man (Will Forte) en zijn verwarde vader (Bruce Dern), die gelooft dat hij een miljoen dollar heeft gewonnen met een loterij. Samen trekken ze erop uit om zijn (denkbeeldige) prijs te gaan ophalen. Uit het leven gegrepen, maar thematisch erg rijk: het gaat over vader-zoonrelaties, over trots, over opvoeding, over alcoholproblemen... En toch moet je erom lachen.

Ook in deze film herken ik veel van mijn eigen leven: ik ben zelf ook heel vaak onderweg geweest met mijn grootvader. Hij voerde me overal naartoe in zijn grote Saab, die langs de binnenkant helemaal geel zag van de sigarenrook. Net als het personage van Bruce Dern in de film kon hij soms behoorlijk stug zijn, en was hij ook bezeten door de lotto: hij heeft zijn hele leven lang gespeeld, en elke keer weer dacht hij dat hij ging winnen. Het ging zelfs zover dat we op Kerstmis geen cadeaus meer mochten kopen, iedereen moest samenleggen om krasloten te kopen. Voor elke gang zaten we dan allemaal samen te krassen. En na afloop nam bompom alle loten mee naar huis om ze in zijn bureau nog eens een voor een te inspecteren.

Cinema Paradiso - Giuseppe Tornatore - 1988

Cinema Paradiso is een van de mooiste odes aan cinema ooit. Het hoofdpersonage Salvatore, bijgenaamd Totò, is een beroemde regisseur die terugblijkt op zijn jeugd in een Siciliaans dorpje. Daar bracht hij veel tijd door met Alfredo, de projectionist van de lokale bioscoop. We zien hoe Totò door de jaren heen drie dingen ontdekt: vaderliefde – zijn papa is gestorven tijdens de Tweede Wereldoorlog, maar Alfredo wordt meer en meer een vervangvader voor hem –, verliefdheid, en vooral cinema.

Ik vind het prachtig om te zien hoe heel dat dorp leeft voor film. Als de mensen op een bepaald moment uit de bioscoop worden gejaagd, beginnen ze allemaal met stoelen te gooien. Totdat Alfredo en Totò de projector naar buiten richten, zodat ze op het dorpsplein verder kunnen kijken naar hun film. Zo mooi.

In mijn Masterselectie zitten een aantal films met steengoede kindacteurs, maar Salvatore Cascio in Cinema Paradiso is echt wel het schattigste mannetje uit de hele filmgeschiedenis. Hij kreeg trouwens een BAFTA voor die rol, als een van de jongste acteurs ooit. Hij speelt zo aandoenlijk, en heel ondeugend ook. Hij heeft een onwaarschijnlijk grote mond. Totò heeft namelijk geen opvoeding gekregen, en daarom is het ook zo belangrijk dat de oude Alfredo hem stuurt in het leven.

Het hoogtepunt van de film is de memorabele eindscène: die bestaat niet gewoon uit één kusscène, maar wel uit een montage van een hele resem klassieke filmkussen. Een echt verwenmoment, zeker in combinatie met de schitterende muziek van Ennio Morricone. Wat een film.

There Will Be Blood - Paul Thomas Anderson - 2007

Paul Thomas Anderson mocht absoluut niet ontbreken in mijn selectie, hij is een van mijn favoriete regisseurs. Mijn eerste kennismaking met zijn werk was Boogie Nights: ik was helemaal ondersteboven toen ik die film ontdekte. Sindsdien sta ik elke keer weer te springen wanneer hij met iets nieuws naar buiten komt.

In interviews komt Anderson over als een sympathieke, menselijke kerel, maar zijn films zijn absoluut niet gemakkelijk of toegankelijk. Magnolia, The Master... Het zijn heftige, complexe films die me telkens weer in een soort hypnose brengen. Niet het type cinema dat je zomaar eventjes tussendoor bekijkt vanuit je luie zetel dus. Maar als je er echt voor gaat zitten, maak je wel iets unieks mee. Anderson laat je alle hoeken van de kamer zien.

Zijn films leggen de donkere, zwarte kanten van de mens bloot. Zeker in There Will Be Blood, een broeierig drama over hebzucht en ambitie, dat zich afspeelt tussen de olievelden. Hoofdpersonage Daniel Plainview (Daniel Day-Lewis), een oliemagnaat die voor niets of niemand terugdeinst, is tot op de dag van vandaag een van de meest indrukwekkende mensenhaters die ooit op het grote scherm te zien waren.

Opnieuw Daniel Day-Lewis dus. Maar ook voor Paul Dano alleen, die hier een dubbelrol speelt, zou deze film al de moeite waard zijn. Bij de scènes waar hij in de clinch gaat met Day-Lewis, spatten de gensters bijna van het scherm. Ik was er zo graag bij geweest op de set om mee te maken hoe die twee zich volledig smijten.

2. De derde langspeelfilm “Engel/ Ange” van Koen Mortier opent de twaalfde editie van Filmfestival Oostende.

Met trots kondigen we aan dat de twaalfde editie van Filmfestival Oostende op vrijdag 7 september opent met Koen Mortiers derde langspeelfilm “**Engel/Ange**”. Net zoals de voorbije jaren krijgt talent van eigen bodem dus opnieuw een prominente plaats tijdens het festival.

Festivaldirecteur Peter Craeymeersch is bijzonder blij om Koen voor de tweede keer te ontvangen in Oostende:

“Engel is een pakkend verhaal over de kwetsbaarheid van een held die aan de verwachtingen van het publiek en zichzelf niet meer kan voldoen, met overtuigende vertolkingen en een crew van topniveau. Door de schitterende fotografie en production design heb ik de film ook meteen geselecteerd voor de internationale LOOK! – competitie.”

In 2007 ging de cultfilm ‘Ex-drummer’, Koen Mortiers debuut en de verfilming van de gelijknamige roman van Herman Brusselmans, ook in première in de badstad. Drie jaar later liet de Oost-Vlaamse regisseur zijn tweede film ‘22 mei’ los op het Belgische publiek. De nieuwste van Mortier is een bewerking van de succesroman van Dimitri Verhulst: ‘Monoloog van iemand die het gewoon was tegen zichzelf te praten’. De cast bestaat uit Vincent Rottiers (‘Dheepan’, ‘Le monde nous appartient’), Fatou N’Diaye (‘My Voice’), Paul Bartel (‘Les géants’, ‘Michael Kohlhaas’) en Aïcha Cissé (‘Le Fidèle’). Nicolas Karakatsanis verzorgde de fotografie, Senjan Jansen het geluid, Geert Paredis het decor en Nico Leunen de montage.

De muziek is van de Britse groep Soulsavers en Stephan Vanfleteren nam voor het eerst de rol van setfotograaf op zich tijdens de opnames van 'Engel' in België en Senegal. Regisseur Koen Mortier toont met deze poëtische film de wereld, dromen en angsten van Fatou en haar verhaal dat ze meemaakte met de wereldberoemde wielrenner. Ze leiden een vergelijkbaar leven: beiden geven het beste van zichzelf en hun lichaam om fans of klanten te verrukken.

Regisseur Koen Mortier:

"Oostende is altijd belangrijk geweest voor mijn carrière. Als stagiair draaide ik er mijn eerste film 'Oostende', een Franse film geregisseerd door Eric Woreth, met Thierry Arbogast als DOP en de Italiaanse schone Isabella Ferrari als hoofdactrice. Daarna kon ik volmondig op Oostende rekenen toen ik met mijn eerste film als regisseur aanklopte. Niet alleen tijdens het filmen van "Ex-Drummer" werden we door Peter Craeymeersch en zijn team onwaarschijnlijk geholpen, ook de première in Oostende was een onvergetelijk feest. Daarom voelt het openen van het Filmfestival van Oostende voor mij een beetje als thuiskomen en voor de zoveelste keer fungeert de stad als een mijlpaal in mijn leven. Wordt vervolgd!"

SYNOPSIS

'Engel' volgt de ontmoeting van een prostituee, Fae, en de wereldberoemde sportman Thierry. Tijdens zijn vakantie in Senegal wordt hij halsoverkop verliefd op de Afrikaanse schoonheid. Ze vinden waardigheid en hoop bij elkaar om zich uit hun benarde situaties te bevrijden. Boven dit wederzijds gevoel primeert echter hun liefde voor elkaar. Tot Thierry zich onder invloed vreemd begint te gedragen. Wanneer Fae de volgende ochtend ontdekt dat Thierry overleden is, wordt ze gearresteerd ondanks haar onschuld. Om verder te kunnen met haar leven, moet ze terug naar de kamer waar het allemaal begon.

'Engel' is een productie van Koen Mortier en Eurydice Gysel voor CZAR Film in coproductie met Eve Commenge voor Anonymes Films, Proximus, Telenet en de tv-zender Canvas. De Nederlandse coproducent is Marc Van Warmerdam voor Graniet Film. 'Engel' kwam tot stand met de steun van het VAF/Filmfonds van Vlaams Minister van Cultuur Sven Gatz en werd bijkomend ondersteund door het economisch fonds Screen Flanders, een initiatief onder de bevoegdheid van Minister van Economie Philippe Muyters en Minister van Cultuur Gatz en Screen Brussels. Verder investeerden ook het Nederlands Film Fonds (NFF) en BNP Paribas Fortis Film Finance als Belgische Tax Shelter-investeerder in de film. De film werd ook mogelijk gemaakt door talrijke donaties via het crowdfunding platform Ulule.

Paradiso Filmed Entertainment brengt op 19 september de film uit in de Belgische zalen.

3. Een tipje van de sluier ...

3.1. Film in het Park

Omdat Filmfestival Oostende niet enkel het publiek naar de film wil brengen, maar ook de film naar het publiek, organiseert het festival ook dit jaar na een succesvolle eerste editie "Film in het Park".

Op **maandag 20 augustus** zorgen we voor een gezellige sfeer met hapjes en drankjes en is iedereen welkom om in het Leopoldpark gratis te komen genieten van **La Vita è Bella** van Roberto Benigni, uit de Master Selectie van Matteo Simoni. Deze speciale openlucht-vertoning in het Leopoldpark van Oostende zal het perfecte voorproeftje zijn voor alle festivalliefhebbers waar we ook het volledige programma bekend maken.

3.2. Filmcafé on Tour en uitgebreid scholenparcours

Uiteraard blijft ook het succesvolle filmcafé on tour van de partij en is er opnieuw een uitgebreid scholenparcours dat we samenstelden met mu-zee-um. Vorig jaar mochten we 7772 kinderen en jongeren ontvangen binnen klasverband.

3.3. Nederland Buurland

Na het succes van vorig jaar waar Nederland gastland was, maken we vanaf nu jaarlijks een definitieve selectie 'Nederland, Buurland' met veel aandacht voor de Nederlandse film en Vlamingen die in Nederland actief zijn. De selectie zal later bekend gemaakt worden.

3.4. Taste of Europe

Eerder werd aangekondigd dat Oostendenaar en filmmaker Kristof Hoornaert de voorzitter wordt van de Taste of Europe - selectie. Ook dit jaar zullen er 8 films vertoond worden die succes hadden in eigen land maar nog geen distributie hebben in België. Jaar na jaar groeit het publiek van deze competitie aan, getuige van de vele inschrijvingen voor de publieksjury.

Op die manier hoopt Filmfestival Oostende zijn steentje bij te dragen om de Europese cinema mee op de kaart te zetten en de kansen te geven een nieuw publiek te ontdekken.

3.5. Will Tura - Hoop doet Leven , van Dominique Deruddere. Productie: Jean Klüger

In de zomer van 2018 zal het precies 60 jaar geleden zijn dat Will Tura voor het eerst op een podium stond. Vandaag heeft hij naar schatting 10.000 optredens op de teller staan, nam meer dan 70 albums op en verkocht miljoenen exemplaren van zijn liedjes. Hij speelde een cruciale rol in de Vlaamse muziekwereld, maar wie is Will Tura eigenlijk? In deze muziekdocumentaire krijgen we een genuanceerd beeld van wie het podiumbeest Will Tura werkelijk is. Voor deze feestelijke première heeft Filmfestival Oostende gekozen voor Kursaal Oostende. Maar liefst 1800 fans kunnen daardoor de première in aanwezigheid van Will Tura bijwonen. De presentatie is in handen van Jan Hautekiet, vriend en vertrouweling van Will. Het belooft een bijzondere avond te worden!

3.6. De Ensors : een Ensor Academie van en door de Audiovisuele sector en een verbreding naar de televisieseries.

De Ensors, de Prijzen van de Vlaamse Film die Filmfestival Oostende sinds 2010 jaarlijks organiseert, worden ondergebracht in een nieuwe structuur. De oprichting van vzw De Ensors komt er na nauw overleg met, en met de onvoorwaardelijke steun van de volledige Vlaamse audiovisuele creatiesector. Terwijl film ook in de toekomst centraal blijft staan, gaan er vanaf dit jaar ook enkele prijzen naar opmerkelijke prestatie op het vlak van televisieseries. Het Gala van De Ensors vindt op zaterdag 15 september plaats op de slotdag van Filmfestival Oostende.

3.7. Festival café

Vorig jaar werd de samenwerking met Hotelschool Koksijde bijzonder gesmaakt door het publiek en de festivalbezoekers. Het spreekt voor zich dat we niet lang twijfelden om deze smaakvolle samenwerking te hernieuwen. Ook dit jaar zal de tent naast Kinopolis Oostende in het teken staan van Noordzee - hapjes en heerlijke Belgische brasseriekeuken die door de koks van morgen worden klaargestoomd.

3.8. Festivalpas

Al enkele jaren bieden we aan de echte cinefiel de kans om tegen een zeer democratische prijs zoveel mogelijk films te zien tijdens het festival dankzij de festivalpas. Vorig jaar werden maar liefst meer dan 700 festivalpassen verkocht. Tot 1 september 2018 is er een vroegboekactie en kan je voor 30 euro de festivalpas kopen. Vanaf 1 september zal de prijs voor een festivalpas 39 euro bedragen. Hier heb je toegang tot alle voorstellingen met uitzondering van de speciale events.

3.9. VIP tickets voor opening in Kursaal zijn mogelijk

Dit jaar wordt de openingsavond ook vertoond in het Kursaal. Nieuw daarbij is dat er ook VIP-tickets te koop zijn voor het publiek. Filmfestival Oostende wil daarbij ook graag de Oostendenaar nog nauwer betrekken bij haar festiviteiten.

Dit jaar vinden er ook een aantal speciale premières plaats in Kursaal Oostende. Naast de openingsfilm op vrijdag 7 september, zal er op zaterdag 8 september een speciale feestelijke première zijn van de documentaire die Dominique Deruddere maakte over Will Tura, *Hoop doet leven*. Het nieuws over de première van de film werd dermate enthousiast onthaald door de fans, dat al 80% van de tickets ondertussen verkocht werden op amper enkele weken tijd. We zijn dan ook zeer benieuwd naar deze speciale avond in aanwezigheid van Will Tura.

3.10. Officiële Kortfilmcompetitie

Al 12 jaar vinden zowel gevestigde als beginnende makers van kortfilms hun weg naar ons festival. Ook dit jaar zetten we terug in op het medium, ditmaal met als belangrijkste aanvulling,

een officiële kortfilmcompetitie. Zes Vlaamse kortfilms, in Belgische première, zullen kans maken op een geldprijs van maar liefst €2500, geschonken door Amplo (vroeger gekend als interim kantoor T-heater).

De Ensor voor beste kortfilm (fictie, animatie en docu) wordt terug uitgereikt en zo zet Filmfestival Oostende de sterkste kortfilms van het afgelopen jaar in de bloemetjes.

3.11. The Pitch powered by Sabam

Voor het aanstormend jong geweld organiseren we uiteraard opnieuw "The Pitch" in samenwerking met de 5 Vlaamse filmscholen. Hierin mogen 20 studenten hun afstudeerproject komen voorstellen en worden 10 projecten met een geldprijs van €1000 bekroond. Deze geldprijs wordt geschonken door Sabam die reeds van het eerste jaar partner is in de "The Pitch". Laat het duidelijk zijn, het Filmfestival van Oostende en Sabam zetten in op jong talent! De pitch wordt mede ondersteund door Telenet die de winnaar 2500 euro schenkt en de runner-ups 1250 euro en Filmmore die de winnaar een post-productie pakket aanbiedt.

3.12. Het aantal screenings breidt uit

Op vraag van ons festivalpubliek worden ook bijkomende projecties georganiseerd vanaf 14u. Hier komen we tegemoet aan de vraag van de vele bezoekers en de filmindustrie.

4. Lifetime achievement Awards

4.1. Raoul Servais met daaraan gekoppeld de première van de film “*Servais*” - Producent: Pinceel Productions / Regie: Rudy Pinceel

2018 is het jaar waar Raoul Servais alomtegenwoordig is in Oostende. Raoul bereikte de gezegende leeftijd van 90! Als geboren en getogen Oostendenaar, kreeg Raoul reeds de titel van ereburger van de Stad Oostende en was er een passend verjaardagsfeest. Straks krijgt hij nog zijn eigen vleugel in Muzee waar hij net als Ensor en Spilliaert de artistieke aandacht krijgt die hij verdient. Ook tijdens het festival willen we artistieke en visionaire talent Raoul passend eren met een Lifetime Achievement Award. Ook Sabam en Filmclub 62 zullen hun bijdrage leveren aan dit speciaal moment.

Na een grafische opleiding aan de Koninklijke Academie voor Schone Kunsten in Gent, besluit Servais zich te verdiepen in animatiefilms. Hij richt als docent aan het KASK de eerste animatie-opleiding op in Europa en begint zijn unieke stijl te ontwikkelen. Met zijn debuut *Havenlichten* verzamelde Servais genoeg geld in om *Chromophobia* te draaien. Met deze film was het al snel duidelijk dat Servais zich ging profileren als een invloedrijk en baanbrekend figuur in de animatiewereld. *Chromophobia* werd internationaal gelauwerd, zo o.m. met een bekroning op het Filmfestival van Venetië met de Primo Premio. Hij volgde dit succes op met *Operation X-70* dat op Cannes de Prix Spécial du Jury won. Enkele jaren later mocht hij daar ook de Gouden Palm voor Beste Kortfilm in ontvangst nemen met *Harpya*. Met zijn eerste langspeelfilm *Taxandria*, waar hij innovatief acteurs mixt met animatie, werd Servais bekroond in Porto en Rome.

Naast zijn vernieuwende tekenstijl, zijn de films van Servais vaak gekleurd met een sociale dimensie. Aangezien Servais steeds betrokken geweest is in de culturele sector als docent, producent en ambassadeur, is dus niet verwonderlijk. De Tovenaar van Oostende heeft na 90 jaar een indrukwekkende en invloedrijke carrière die nog niet over is: Servais blijft tot vandaag actief als filmmaker, schilder en producent.

4.2. Robbe De Hert met daaraan gekoppeld de première van “*Hollywood aan de Schelde*” - Producent: Willem Thyssen

Als Vlaanderen een New Wave heeft meegemaakt in cinema, dan is Robbe De Hert hier ongetwijfeld een spilfiguur. Jong, ambitieus en sociaal geëngageerd besluit De Hert al snel om Vlaamse cinema een extra sociale laag te geven. Hij richt met verschillende mensen het filmcollectief Fugitive Cinema op en start met het maken van gedurfde films (*De Dood van een Sandwichman* en *Camera Sutra*).

Met *De Witte Van Zichem* toont De Hert zich als een internationaal talent. De film, gebaseerd op De Witte van Ernest Claes, wint verschillende prijzen in het buitenland en is genomineerd op talloze festivals. Daarnaast wordt de film in Vlaanderen een fenomeen bij de jeugd. Hij volgde dit succes op met films zoals *Blueberry Hill* en *Lijmen/Het been* (Gebaseerd op het gelijknamige boek van Willem Elsschot). Even memorabel is de komedie *Zware Jongens* met de legendes Gaston en Leo in de hoofdrollen.

Op het Filmfestival van Oostende zal Robbe De Hert niet enkel een ster krijgen op de Walk of Fame. Daarnaast zal zijn langverwachte documentaire *Hollywood aan De Schelde*, het droomproject van de Hert waar talloze jaren aan gewerkt is geweest, in première gaan. Een documentaire over de Vlaamse Film. Wie is er beter geknipt om dit verhaal te brengen dan één van de pioniers van de Vlaamse cinema?

4.3. Harry Kümel met projectie van “Les Lèvres Rouges”

Alvorens furore te maken met *Les Lèvres Rouges* regisseerde Harry Kümel verscheidene televisieprogramma's, tv-films en documentaires bij de BRT. Met zijn eerste langspeelfilm *Monsieur Hawarden* laat Kümel zich internationaal opmerken. De film werd bekroond in Chicago en Edinburgh.

Drie jaar later brengt Kümel zijn vampierenfilm *Les Lèvres Rouges* uit, die in de jaren '70 in Oostende werd opgenomen. De Engelse titel van de film was *Daughters of Darkness* en het scenario werd samen geschreven met niemand minder dan voormalig VAF-intendant Pierre Drouot. *Les Lèvres Rouges* is niet alleen de eerste Vlaamse vampierenfilm, de film heeft zowel in Europa als de Verenigde Staten de status van cultfilm gekregen. Geïnspireerd op de schilderijen van Leon Spilliaert, creëert Kümel een bevreemdende esthetiek omgeven door vampiers. Die film is niet alleen verkocht geweest aan meer dan 60 landen, in New York werd de soundtrack een echte hype in het Hip Hop milieu. Vele artiesten gebruiken de soundtrack en in het bijzonder de track DUNES D'OSTENDE als sample <https://www.youtube.com/watch?v=trimBK-h79E>

Een van de recente voorbeelden die uit de soundtrack graaien is Lil Wayne's "President Carter" <https://www.youtube.com/watch?v=NddZ1D1bsNI>. Andere versies vindt u via <https://www.whosampled.com/Fran%C3%A7ois-de-Roubaix/Les-Dunes-D%27Ostende/>

Internationaal is er nog steeds vraag naar, zo o.a. werd de film onlangs nog gespeeld in Tokyo tijdens een filmfestival.. De originele soundtrack werd echter nooit uitgebracht. Naar aanleiding van Filmfestival Oostende heeft CTM Entertainment Belgium beslist om op 13 september officieel de soundtrack wereldwijd uitbrengen door middel van een exclusieve vinyl uitgave.

Datzelfde jaar brengt Kümel ook *Malpertuis* uit, waarin hij Orson Welles regisseerde. De film werd genomineerd voor De Gouden Palm in Cannes en geldt nog steeds als één van de bekendste Vlaamse films op internationaal niveau.

Met de verfilming van Humbert Lambo's *De Komst van Joachim Stiller* toont Kümel zich ook een meester van het kleine scherm. Het magische realisme van de reeks betoverde zowel het Vlaamse als Nederlandse publiek en verlegde de grenzen van televisiedrama's nog voor David Lynch's *Twin Peaks*. De reeks werd later als één film uitgebracht. Naast zijn werk voor televisie en film, heeft Kümel ook verschillende musicals en opera's geregisseerd. Met zijn periode als docent aan de Filmacademie van Amsterdam versterkte Kümel zijn invloed op een nieuwe generatie van filmmakers waaronder het talent Martin Koolhoven.

5. Praktisch

FFO18 vindt plaats van 7 t.e.m. 15 september 2018 in Oostende.

2.1. TICKETS

Voor de openingsfilm: vanaf 17 mei 2018

Voor de rest van de programmatie: vanaf 20 augustus 2018

Online: www.filmfestivaloostende.be

Ticketbalie: Toerisme Oostende vzw – Monacoplein 2

Ticketprijzen:

- Avant-premières + Taste Of Europe + LOOK!: € 9,50
- Master Selection: € 6
- Films geselecteerd voor de Ensors: € 6
- Reprise: € 6
- Documentaires: € 3

Per ticket is er een reservatiekost van 1 euro.

2.2. FESTIVALPAS

Door het grote succes blijft FFO een festivalpas aanbieden. Als je deze voor 1 september bestelt, krijg je hem voor slechts 30 euro. Vanaf 1 september bestelt, bedraagt de prijs 39 euro. Bent u jonger dan 26 jaar, dan geniet u van een extra voordelige prijs van 20 euro.

Met deze festivalpas kunt u genieten van alle films (met uitzondering van de openingsfilm "Engel", de docufilm "Will Tura, Hoop doet Leven" en de VIP evenementen) uit het hele programma van FFO18!

De volledige programmatie van FFO18 is beschikbaar op 20 augustus.

6. Wie is VZW Les Films du Bord de Mer, organisator van Filmfestival Oostende ?

Voorzitter: Joost Bert

Raad van Bestuur: Joost Bert, Kurt Bullynck, Peter Craeymeersch, Stefan Doutreluingne, Wilfried Delanghe, Gilbert Deley, Hans Van Acker, Maud Van de Velde, Dirk Vanhegen, Wim Vanseveren, Ad Weststrate

Waarnemende Bestuurders: Cyriac Borloo, Niko Geldhof, Minister Bart Tommelein, Hilde Veulemans

Gedelegeerd bestuurder: Peter Craeymeersch

Programmatie: Peter Craeymeersch, Ilse Schooneknaep, Henry Disotuar, Luka Galle

Algemeen Coördinator: Inge Deley

Communicatie: Lieselotte Olders